

סמל-ראשון עמנואל קהלני

20 בדצמבר 1950 - 9 באוקטובר 1973

"מה יש בטנק הזה שהוא אהב אותו כל כך?", שואלת רותי, אשתו הצעירה של עמנואל, ומוסיפה: "הטנקים האלה שיגעו אותו, הוא היה מוכן לעשות בשבילם את הכל". ואמנם, "מנו" אהב טנקים, ואהב את הצבא. הוא גדל בנס-ציונה, סיים שמונה כיתות בית ספר עממי ושתי שנות הכשרה מקצועית, אחר כך עבר ללמוד מכונאות רכב בתל-אביב. במלחמת ששת הימים עוד לא מלאו לו שש-עשרה, אבל הוא התעקש ללכת אחרי אביו ואחיו הבכור, שהיו מגוייסים: "זאת בושה בשבילי להישאר בבית", אמר לאמו בטרוניה. הוא התגייס בפברואר 1969, הספיק להשתתף במלחמת ההתשה, סיים קורס מפקדי טנקים, זכה במספר תעודות וגביעים על תיפעול טנק בודד. "הוא היה גאה על כושר מנהיגותו", מספר אחיו, שהינו קצין בכיר, "על כך שהיה מסוגל להשיג נכונות מחיילים פרובלמטיים,

לקחת את הצוות הכי ממוצע ולהפוך אותו לטוב ביותר ביחידה".
הוא השתחרר בפברואר 1972; בקייץ אותה שנה יצא לאימון
מילואים, והצוות שלו זכה במקום הראשון בחטיבה כולה.

"מנו" ניחן באומץ רב. במלחמת ההתשה נהג לעלות לעמדה
ללא היסוס, תוך גילוי בטחון עצמי שיש בו כדי לסכן; בחיים
האזרחיים אהב לנהוג במהירות רבה, כאילו השתף בהרפתקה.
אחיו הבכור נהג להעיר לו שהוא אמיץ יתר על המידה, אבל,
אומרת רותי אשתו, "היה חשוב לו להוכיח את עצמו". היתה בו
דינמיות רבה, כל דבר שעשה -- עשה בריצה, במהירות, כאילו
תחת לחץ של זמן. כשהציעו לו לנוח, היה משיב תמיד: "מנוחה -
רק בקבר". הוא שנא להתכונן בטלויזיה, נרדם בהופעות, ואהב
לעשות דברים בעצמו: ללכת לים, לשחק בשכונה כדורגל ביום שני,
לסייע לאחיו הבכור להרחיב את ביתו. הוא שמח תמיד להושיט
עזרה: כשאחיו נפצע במלחמת ששת הימים, טיפל בו בבית החולים,
גם בפצועים אחרים; אחרי השיחרור מן הצבא, כאשר עבד כנהג
במכון הביולוגי של נס-ציונה, איחר לרוב לחזור הביתה, כי
עזר לאחרים לסיים את עבודתם. הוא אהב להתלוצץ, לתבל משפטיו
בביטויים בערבית-תימנית, לגרום לאבא שיפרוץ בצחוק בשעת
הקידוש.

ב-25 בספטמבר, שבועיים לפני נפילתו, נשא לאשה את

רותי חברתו.